

הוצע לאמא ע"י ח.מ. קלוריסקי לע考ר, לחשי הליימר-דים, תל-אביבה אתנו הילדים ועם בנותיו שלו, להמשך הלימודים בגמנסיה הרצליה. אמא קבלה ברצון את ההצעה אבל אבא התנגד לכך בכל תוקף בטענה שהעיר תרחק אורה לנו מעבודת האדמה (אולי צדק בכך, שכן תרצה ואזרוח שגדלו ולמדו בירושלים, לא פנו לחקלאות).

אבל פטור ללא כלום אי אפשר. הוחלט, איפוא, על המשך הלימודים בבית. שולחן גדול הוצב במרכזו של חדר הילדים, מעליו תלואה ומשתלשלת מן התקורה מנורת נפט — שכן הלימודים בחלוקת התנהלו בשעות הערב, ביום היה علينا ללמידה גם בעבודת האדמה, כיצד חייב אדם להוציא לחים מן הארץ.

כרגיל, ניגש אבא ישר לפועלה. עוד באותו חורף נתן עינו בשטח אדמה בור, לא גדול ולא בעליים, זרע בו (בשכירות) שעורה וביבואה עת הקציר — שכר פועל מגרי הצדק שהיו במושבה שקבע את השעורה בחרמש. יהודה ואני, מגובי יד עשויים עץ תוצרת בית בידינו, גובבנו את השעורה הפזרה בשדה שהייתה זרעה אבניים ורגבי עפר ובשל כך קוצצנו מרבית השיבלים מן הקש ונשארו טמונה בין הרגבים. בKİצ'ור, הייתה זו "חקלאות מתקדמת" ביותר. אבל אין דבר הנסיון הצליח. והוא ראייה — לשנה השנייה קיבלנו מכסת קרקע כשל כל-acre המושבה והפכנו להיות חקלאים מן המניין.

מכסת הקרקע כ-300 דונם, הייתה מפוצלת לכמה וכמה חלקות בשטחים, בכיוונים ובשמות שונים. היה שטח המרג'ן. מרג'ן-יעון שכעת רק מסתכלים עליו מרוחק. בחלוקת אדמה מישור דשנה ונקייה מאבניים ובחלקו המזרחי הגובל